

ІСТОРІЯ КОЛА

збиралися між сонцем і землею
дух вітру був зі мною там
як древо згоди розквітає
збирали щастя урожаї
у множині черпали сили
плоди кохання мовчки стигли
вклонялися усім богам
втішались долею своєю
я розсуваю горизонт
співали квіти у обіймах
весна топила зиму й літо
осіннім золотом молитви
всі розфарбовували тіні
дух з порожнечою боровся
тоді здійснилося пророцтво
ми мріяли без заборон
шукали знань дива творили
переступаючи межу
приходиш в вічність як додому
невпинний рух знімає втому
чарівне слово я кажу
і вигадка міцна як правда
і світить з швидкістю зірок
йти поряд з вами дам зарок
у всюдисущість буду грати
пішли у рай читач мій милий
там віддзеркалення моє
в струмку хвилин мальок крилатий
вчить проти течії літати
змінити течію струмка
бо я ж струмок і я ж ріка
я ми я ти я все що є
усі свої нема чужих
я коло коло і не я
ти він вона воно у колі
ми ви вони в одному колі
я друзі вороги сім я
ми перші й сьомі серед них
я всі державні племена
усюди на своїй землі
я мир господар всіх столиць
буття душі війні війна
і час і простір й людство теж я
навколо радість я безмежна
((()))((()))((()))((()))((()))((()))((()))

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 22 (60) 30.11.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
КВ № 19005-7795Р, видане Державною
реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

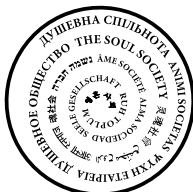
Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності;
пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та
суверенітету особистості; відкрите вираження і
вільне поширення релігійних переконань
віруючими громадянами віросповідання
(релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини;
проповідь одкровенень; реалізація прав на
свободу слова, світогляду і віросповідання, на
інформацію; критика і подолання
дискримінації за ознакою масовості
(колективності) та інших видів протиправної
дискримінації; захист і розвиток вільної душі,
прав, свобод, інтересів людини і громадянина,
суспільного блага, соціальних цінностей,
істини, віри, добра, відповідальності перед
Богом, народом, власною совістю, здорового
глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

НЕОФЕОДАЛЬНА ЗЕМЛЯ

Релігійний
булетень
№ 22 (60)
30.11.2014

Корупція – всесвітнє зло. В жодній країні світу, в жодній корпорації, в жодній групі людей нема такої влади, яку б не звинувачували у зловживаннях для власної вигоди.

Найбільш корумпованими вважають уряди держав. Цілі нації кріпачать біля олігархів, які рідко самі очолюють уряд – частіше тримають там своїх приказчиків.

Держава може бути відверто мафіозною, може декларувати свій демократизм, соціалізм, меритократію, монархізм, християнськість, теократію. Але реальними вершителями долі кожної нації є олігархічна еліта небагатьох заможних ділків. Вплив олігархів поширюється на багатьох людей на великій території. Колись так само феодали володіли своїм феодом – землями та селянами, подарованими лицарю королем за вірну службу. Сучасні олігархи не монополізують володіння своєю землею та своїми людьми. Виявилось, що коли у одній землі чи одного соціального класу кілька різних власників, вкупі вони можуть витиснути значно більший прибуток зі своїх володінь.

В книжці німецького журналіста Гюнтера Вальрафа «Небажані репортажі» є розповідь про містечко, яке колись належало барону. Титул барона давно не визнається державою, проте баронський герб став торговою маркою. І цей герб висить повсюди. Сім'я колишнього барона контролює місцевий бізнес, місцеву владу. Це Європа, Німеччина, наші часи.

У книзі «Політичний порядок і політичне загнивання» політолог Френсіс Фукуяма стверджує, що США та інші західні демократії управляються методами феодальної вотчини. Він також пов'язує прогрес із феодальними війнами, вихваляючи багатівіковий японський досвід в цій сфері. Дипломат Джон Кеннет Гелбрейт охарактеризував як новий феодализм європейську патерналістичну, так звану, соціал-демократію або

християнську демократію. Про неофеодализм в СРСР та на пострадянському просторі, у транснаціональних корпораціях з їх приватними арміями – не говорив тільки лінивий. У Росії в грудні 2000 року Микола Патрушев, тодішній директор ФСБ, назвав чекістів «новими дворянами». За так званого комуністичного режиму номенклатура КПСС представляла собою клас поміщиків, свавілля якого по відношенню до простих людей не обмежувалося нічим. Жорстка внутрішня дисципліна комуністичної партії як «лицарського ордену» «революціонерів», відповідно до лєнінсько-сталінської концепції партійного будівництва, підтримувалася з єдиною метою збереження зверхності партійних феодалів над закріпаченим населенням, якому навіювався міф про «вільне життя при комунізмі».

«Нам треба зламати неофеодальну політико-економічну модель. Демонтувати механізм, що збагачує невелике коло олігархів та корумпованої бюрократії, які фактично приватизували державу і потрошать її, наче м'ясник коров'ячу тушу» – так стверджує Президент України Петро Порошенко.

Люди кажуть одне, а роблять інше – це одна з найкумедніших вистав, які пропонує нам життя. Так стверджує письменник Вільям Сомерсет Моєм.

Спостереження письменника цілком слушне. Ті, хто за закликотом президента Порошенка пробують на міцність неофеодальну політико-економічну модель на чолі з президентом Порошенком, ламають лише свою шию чи розбивають голову об стінку. Можливо, для того він і кинув заклик. Аби фортеця неофеодала прославилася неприступністю, треба, щоб її іноді безуспішно штурмували.

Ця проблема не тільки українська, це головний біль всього людства. І, до речі, вотчина неофеодальних власників всесвітніх корпорацій поширюється на всю планету та включає в себе мільярди людей. Високі технології, соцмережі, мода, телебачення та кіно, швидке харчування – всім це подобається, а власникам всього цього подобається маніпулювати нами для своєї вигоди.

Чому неофеодализм корумпує народи та перетворює національні прапори у килимові доріжки біля брами баронських замків? Для того, щоб розібратися в цьому, маємо зрозуміти одну річ про природу влади. Влада утворюється для кращого управління та діє зі згоди тих, ким вона управляє, в тій мірі, в якій влада є корисною для всіх, для загального блага. Це соціальний контракт, заснований на добровільній згоді. Коли ж влада може нав'язувати себе, підміняючи своєю волею добру волю підвладних, згода перетворюється на залежність. Це зіпсована, корумпована згода – англійське слово «coercition» значить псування.

Корупціонер приходиться до нас як рівний, як один з нас. Поки нема соціального контракту рівних людей, доти йому нема чого корумпувати. Тільки після того, як ми домовилися між собою та

з іншими, з'являється корупціонер. Приєднується до нашого соціального контракту, шукає його вразливі місця. І сварить нас між собою та з іншими, стає героєм сварок. Претендує на левову долю спільних благ, які ми даємо корупціонеру, бо спочатку віримо, що заслужив. Підгодовує зграю жадібних посіпак, і ми спочатку не проти, бо вважаємо всіх їх героями. Вчить нас жити, і ми мовчки слухаємо його, бо спочатку думаємо, що він як герой може навчити нас якійсь високій таємничій мудрості.

У той час, коли ми довіряємо корупціонеру як рівному, той шукає зручного моменту, щоб смикати за ниточки наших слабкостей та перетворити нас на свою власність. І він оволодіває нами, а ми вже не володіємо собою. Ми звикаємо жити під владою корупціонера, не можемо жити по-іншому. Інакше б довелося розірвати дорогий нам соціальний контракт, який ми звикли вважати бездоганним, хоч він таким не є.

Корумпована згода завжди є обманом. Корупціонер пропонує прості рішення та демонструє свою чесність звичними для нас способами. Він вміє здаватися нормальною та адекватною людиною, навіть більш нормальною та адекватною, ніж ми самі та наші знайомі. Але це просто акторство. Він добре знається на фактах та на моралі, як зломщик є великим знавцем замків. І він перекрутить факти та мораль так переконливо, що ми з гнівом відкидатимемо будь-які підозри стороннього спостерігача в тому, що ми жертви обману. Більше того, ще й назвемо цього стороннього спостерігача ворогом та божевільним. Бо віритимемо попередженням корупціонера, що темні сили спокушатимуть нас та ставитимуть під сумнів чарівну силу його чудодійних рецептів.

Наші слабкості, які в усі часи надихали корупціонерів віроломно маніпулювати людьми – це жадібність, страх та прив'язаність. Якщо ми піддаємося слабкостям, не контролюючи їх – це наші примхи. Корупція – це коли ми заради примх відмовляємося від справжніх цінностей, які рухають нас до щастя енергією згоди з усією повнотою та безмежністю буття.

Жадібність є результатом того, що ми забагато хочемо. Якщо нам щось дістається без зусиль, ми схильні бездумно радіти, а не замислюватись, в чому підвох, яку ціну доведеться заплатити завтра, бо насправді нічого не дістається просто так. Корупціонер дає нам незаслужені блага, а потім каже, що розплачуватися доведеться вічною службою та рабською відданістю йому. Так в давніх казках диявол купував людські душі за мішечок золота. Жадібність іноді називають єдиною причиною корупції, бо вона найбільш помітна. Коли людина чогось хоче, вона цього майже не приховує. Жадібність підказує їй, що демонстрація бажань примагнічує бажані блага. Нічого дивовижного в цьому нема: просто всі дізнаються від вас же, що вам треба дати, аби добитися свого

від вас. На відміну від жадібності, страх і прив'язаність більш приховані. Страх приховують, бо страшно зізнатися в своєму боягузстві, адже страх – це слабкість, яка віддає вас в чужі руки. Прив'язаність сама приховує себе. Вона стає звичною, як повітря, та залишається непомітною, недодуманою і недосказаною, поки ми не заходимо надто далеко і тоді болісно відчуваємо, що прикуті до чогось чи когось надто коротким ланцюгом.

Ми могли б добровільно відмовлятися від зайвих благ та претензій, але не жертвувати справжньою цінністю – володінням собою. Хто володіє собою, той володіє всім світом, і тому не треба світ завойовувати, достатньо по мірі сил турбуватися про загальний добробут, щоб невичерпне джерело радісного життя, творчого розвитку та сумлінної праці приносили процвітання кожній людині. Проте корупціонери розпалюватимуть вашу жадібність, поки не оволодіють вами.

Страх ділить світ на страшне та нестрашне, чужих та своїх. Коли нам страшно, ми готові йти на жертви. Корупціонер користується нашими жертвами, але не поспішає розвіювати страх. Бо йому потрібні нові жертви, і він не заспокоїться, поки всі ми не станемо жертвами корупції.

Ми могли б нічого не боятися, і перш за все не боятися бути вірними собі. Саме такий шлях до подолання корупції страхом – цінувати свою добру волю, свободу волі. Іноді для цього доводиться жертвувати спокоєм, комфортом, ілюзіями, але безстрашність варта тих жертв. Якщо ми боїмося втратити щось більше, ніж втратити себе, треба цим пожертвувати, щоб пройти через випробування страхом та стати кращими, залишаючись собою.

Корупціонер знає, що ми можемо бути безстрашними, і нагнітатиме страх, щоб вкрасти у нас цю можливість. Він примусить нас боятися, що наш самостійний вибір призведе нас до поразки. Пропагуватиме: хто не з нами, той проти нас. Переконуватиме, що зло сильне, що один в полі не воїн. Що зараз не час міркувати та сперечатися. Що треба всім об'єднатися та воювати за нашу перемогу над страхом. Тобто, за перемогу войовничої корупції, в яку він перетворив наш старий добрий соціальний контракт.

Прив'язаність – найбільш містичний вид корупції. Ми так звикаємо бути кріпко прив'язаними до чогось, що не мислимо своє існування без цієї прив'язаності. Нам здається, що саме в цій прив'язаності є сенс нашого існування, що завдяки цій прив'язаності ми є частиною чогось більшого та значущішого за нас, як крапля в морі, як піщинка в пустелі. Цю прив'язаність ми цінуємо більше, ніж усі матеріальні та духовні цінності, при цьому прив'язаність стає найпершим «моральним» принципом. Ми часто не помічаємо, що проповідує «мораль» прив'язаності або упосліджений дурень з чужих слів, або, своїми живими та переконливими словами – цинічний та

відв'язний корупціонер, який нахабно пропонує нам у якості високих святинь лише кайдани служіння його корупційній системі під вивіскою церкви, корпорації, нації, партії, зіркового героїства чи смертельну для вас, але не для нього «священну» війну з ворогами цієї системи.

Ми пристрасно прив'язуємося до того, що любимо, тих, кого любимо, розуміємо і слухаємо, прив'язуємося до вищого авторитета, персоналізованого чи схованого за символом, натовпом, за таємничою писаниною, за ритуальними діями. При цьому ми думаємо, що все буде чесно, що наша прив'язаність буде корисною для нас та для всіх. Але прив'язаність ніколи не буває чесною.

Корупціонери, сховані під модними брендовими масками, яких ми любимо без розуму, розумно користуються нашою любов'ю та руйнують наше життя заради свого комфорту.

Наші корупційні авторитети думають, що це не ми довіряємо їм владу, а вони створюють нас підвладними собі. Хоча вони не створюють нас. Ми самі створюємо себе – вибудовуємо, вигадуємо власну душу плідною та успішною вірою в себе, вірністю собі, володінням собою. Вони ж руйнують наші душі та перетворюють наші тіла на свою власність. Корупційні авторитети навіть розробили «наукову» і водночас «теологічну» теорію своєї вищості над прив'язаними до них масами. Відповідно до цієї теорії «Бог» або «суспільство» створює людину, щоб людина служила та вклонялася своєму творцю. Творцями корупціонери бачать тільки себе і очікують від всіх інших лише поклоніння та безвідплатної, за великим рахунком, служби. Якщо ж ви не служите їм, а турбуєтесь про власні інтереси – з вами боротимуться, називаючи вас аутистом, егоїстом чи корупціонером. І вам буде складно боротися з такою брехнею, бо справжня людська чесність та відвертість завжди здається неширою тим, хто звик до акторської гри в чесність, якою забавляються корупціонери. Справжній чесності бракує блиску та демонстративності корупційної гри в чесність, формальної чесності.

Прив'язаність є найсильнішим видом корупції. Корупціонери, які спекулюють на нашій прив'язаності, перемагають у боротьбі за володіння нами всіх інших корупціонерів. Прив'язаність до грошей вони протиставляють страхом. Прив'язаність до золотих куполів протиставляють золотому тільцю. І зрештою вони стають феодалами, бо всі ми корумповані дикою первинною прив'язаністю до своєї землі – люди хочуть бути місцевими більше, ніж бути собою, хочуть, щоб хтось вказав їм їхнє місце, а домовлятися між собою не хочуть, бо легше сваритися. До цього додаються й інші корупційні зв'язки з рідною землею. Люди бояться втратити землю під ногами – це страх. Хочуть, щоб земля годувала їх без зусиль, бо вони місцеві, хочуть більше життєвого простору – це жадібність.

Я бачив уві сні, як з сірої імли нашого жертвовного страху, з вогню наших нестриманих саморуйнівних бажань, з тією Землею, до якої ми прив'язані, на залізному щиті, атакує та завойовує наше щастя і анексує наше майбутнє безіменний лицар корупційної імперії.

Наче пісок в очі, сипле він нам золото, яке обертається нашими сльозами – чи ми здатні відмовитися від цієї диявольської валюти та надрукувати в своїй душі власну валюту довіри до себе та до інших людей?

Страх перед його сталевною громадою навіть бажання стояти за його спиною, навіть якщо там вогонь, бо не так страшно горіти в пеклі, як стати на його шляху – чи ми здатні пересилити страх і злетіти до неба, залишивши переможне чудовисько на дні його батьківщини-безодні?

Наша земля, яку гордо несе він на своєму щиті, як магніт, притягує нас в його армію, ми наївно вважаємо за честь зібратися навколо нього, марширувати строем і битися пліч-о-пліч з озвірілим героєм, сіючи смерть та руйнування навколо себе, помираючи, щоб його війна тривала вічно – чи ми здатні подолати гіпноз власної прив'язаності до корупції та зрозуміти, що вся земля належить нам, і для цього не треба заливати кров'ю і топтати її малі клаптики з хворобливою втіхою озброєної гордині, жорстокої зверхності?

Корупційний лицар очікує, що ми будемо жити сільською общиною або зграєю хижаків, а він завоює гору над нами і поставить там неприступний замок, забиратиме вирощені нашими руками врожаї, полюватиме на нас зі своїм почтом – чи ми станемо на місце його рабів чи законної здобичі, яке він відвів нам?

Ми маємо вірити в себе, бути вірними собі, володіти собою та знаходити своє щастя у розвитку, пізнанні та творенні, у добровільних домовленостях між собою та всіма людьми, у щирому спілкуванні та подоланні брехливих спокус, жадібності, страху, прив'язаності, щоб наше життя не перетворювалося на страшний сон у в'язниці корупції та неофеодалізму. Для того, щоб перемогти неофеодалів, не треба садити собі на шию ще одного «свого» неофеодала. Треба просто навчитися слухати інших, погоджуватися між собою та з іншими. Не обманювати і не обманюватися, попри страх, попри жадібність, попри прив'язаності. Маємо бути чесними і не зраджувати собі, в тому числі своїм угодам, відповідати за свої думки, почуття, слова та діла. Так само уважно сприймати, як свої, думки, почуття, слова та діла інших і не мститися за неприємне, але каятися у слабкостях та спокотувати їх наслідки.

Маємо бути чесними у своїй всеохопності, своєму особистому взаємозв'язку зі всім світом, з кожним місцем його простору, з кожною хвилиною його часу, з кожною людиною всесвіту.

Чесність творить згоду між людьми та перемагає корупцію.